

Sygn. akt V KO 41/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 maja 2016 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

w sprawie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt III K 99/13,

zakończoną prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt II AKa 110/14,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał oskarżonego M. S. za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 14 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r., zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że wymierzył M. S. karę 25 lat pozbawienia wolności.

Pismem z dnia 1 kwietnia 2016 r. M. S. wniósł o wznowienie postępowania w tej sprawie na mocy art. „540 § 1 pkt ppkt b” k.p.k. (zapewne – art. 540 § 1 pkt 2 lit b k.p.k. – uwaga SN). Podnosząc, że w czasie przypisanego mu czynu działał w sposób niezamierzony, pod wpływem silnego wzburzenia, zaś Sąd II instancji „niedostatecznie sprawdził wszystkie fakty i okoliczności”, w tym w sposób niedostateczny uwzględnił stwierdzone u skazanego upośledzenie umysłowe i rozpoznaną encefalopatię, domagał się „ponownego rozpatrzenia jego sprawy przez sąd właściwy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k., dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, wynika jego oczywista bezzasadność. W trybie art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Wniosek taki podlega natomiast kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW z 2016 r., z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo M. S. z dnia 1 kwietnia 2016 r. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego wniosku z podstawami wznowienia postępowania określonymi w art. 540 § 1, 2 i 3 k.p.k., czy też w art. 542 § 3 k.p.k. Wprawdzie autor pisma zdaje się odwoływać do treści przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., jednak w istocie nowych faktów lub dowodów nie przedstawia. Nie sposób bowiem uznać, aby nowym faktem, nieznanym orzekającym w sprawie sądom, w rozumieniu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., były dokumenty dołączone do wniosku w postaci opinii psychologicznych i dokumentacji lekarskiej z lat 1999 - 2006. Okoliczności wskazane w powyższych dokumentach były bowiem przedmiotem rozważań sądu pierwszej instancji, zaaprobowanych następnie przez sąd odwoławczy (k. 752v-753). Przede wszystkim jednak skazany był badany przez

dwóch biegłych lekarzy psychiatrów i poddany obserwacji sądowo – psychiatrycznej w Oddziale Psychiatrii Sądowej Szpitala w S. Dopuszczenie zaś możliwości w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania, ponownej oceny tych okoliczności, celem dokonania, na podstawie tej nowej oceny, odmiennych ustaleń faktycznych, nie jest możliwe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1973 r., I KZ 24/73, OSNPG 1973, nr 6, poz. 85, postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 1994 r., III KO 67/94, LEX nr 22092). Wnioskodawca nie bierze też pod uwagę tego, że aby skutecznie ubiegać się o wznowienie postępowania w oparciu o wskazaną postawę, owe nowe fakty, czy dowody, wskazywać muszą na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Tym samym nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 77/10, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKGW 1996, nr 7-8, poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 1995 r., II KO 76/94, OSNKGW 1996, nr 1-2).

Powyższe, w myśl art. 545 § 3 k.p.k., przesądza o oczywistej bezzasadności obecnie złożonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.